

LBRIS

We know
books

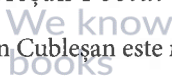
CONSTANTIN CUBLEȘAN
POETUL
85

Casa Cărții de Știință
Cluj Napoca, 2024

Cuprins:

Un discurs de profundă umanitate și vibrație lirică e poezia lui Constantin Cubleșan	
Horia Bădescu	5
Poeemele sale sunt sentimentale în sensul participării afective, al implicării în descriere	
Irina Petraș.....	9
În „veacul mult prea grăbit”, poetul își „umpl(e) buzunarele cu mireasma satului bătrânesc”	
Ion Pop	16
Constantin Cubleșan scrie o poezie a rădăcinilor <i>pierdute</i>	
Ioan Holban.....	17
Scriitorul aparține unui canon esențial tradițional și clasicizant	
Petru Poantă	22
Un mare truditor și „trădător” de cuvinte	
Mircea Popa.....	24
Devenind un suflet romantic, [...] Constantin Cubleșan închină Clujului un panegiric	
Gheorghe Grigurcu.....	29
Poezia lui Constantin Cubleșan accede la o stetoscopie a eului	
Cornel Munteanu	30
O poezie vie care, precum viața, caută și se caută într-o lume a tumultului	
Vasile Vidican	35
<i>Contemplând eternitatea</i> este cartea în care singurătatea respiră asemenea ierbii	
Dumitru Cerna.....	39
Imaginarul poetic predominant al liricii lui Constantin Cubleșan este acela al cărților poștale-vitralii	
George Vulturescu.....	42
În toată această dimensiune lirică, omul rămâne valoarea de salvat	
Andrei Moldovan.....	49
Constantin Cubleșan, poet, [...] se cinstește cu adevărate cupe de firesc	
Aurel Rău	54
Constantin Cubleșan mărturisește că „sufletul omului este poetic”	
Maria Vaida	58
<i>Fata cu părul albastru</i> a lui Constantin Cubleșan este una de care cititorul, profesionist sau nu, se va îndrăgosti	
Andrea H. Hedeș.....	62

În poezia lui Constantin Cubleșan e o conștiință ce administrează echilibrat toate interogațiile	
Aurel Pantea	67
Întrebările poetului devin întrebările omului confruntat cu existența	
Daniel Moșoiu	69
E o poezie civică, cetățenească, de dragoste, dar, mai ales, religioasă	
Constantin Zărnescu	70
Versurile curg în sunete lucioase, în armonii apropiat-eseniene	
Ion Davideanu	71
Constantin Cubleșan este poetul social al viziunilor solitare	
Lucian Chișu	72
Inconfundabil iubitor al naturii și peisajului uman	
Mircea Popa	75
Domnul Cubleșan exprimă gentleman-ul de la poalele Feleacului	
Grigore Scarlat.....	76
Cele mai rafinate metafore ale peregrinărilor sale și instantaneele lirice [..]despre spațiul central-european	
Constantin Zărnescu	77
O sensibilitate flexibilă [...] a poetului ager în simțiri și gospodărește inspirat	
Ion Davideanu	78
În poemele polifonice ale lui Constantin Cubleșan simțim renașterea boreală a spiritului	
Al. Florin Țene	79
Spiritul ascuțit de observație al prozatorului se aliază aici cu finețea notației poetice	
Ion Cristofor	80
Versurile [...] sunt mici jubilații personale, în fața „corolei de minuni a lumii”	
Virgil Mihaiu	80
Călătoria este un prilej de desluși învățămintele istoriei.	
Ion Buzăși.....	81
Constantin Cubleșan este un justițiar sentimental, cu o afecțiune crescută la „vârsta amintirilor”	
Titu Popescu	83
Poezia lui Cubleșan [...] poate fi citită la un ceas de taină	
Ion Hădărig.....	84
Poezia lui Constantin Cubleșan se înfățișează [...] sub semnul zeului Cronos	
Alexandru Lungu	85

În poezie sau prin poezie, Constantin Cubleșan este mult mai aproape de noi

Ioan Țepelea	85
Stilul și forma unui clasicism de cea mai pură și inefabilă sorginte	
Al. Sfârlea	87
Noi teme poetice, tratate cu dezinvoltură și artă	
Mircea Popa.....	88
Intellectual rafinat, Constantin Cubleșan este înclinat spre reflexivitate	
Elena-Livia Bâlc.....	90
Volumul de versuri al lui Constantin Cubleșan aduce o rază de lumină în prăpastia cotidianului anost	
Constantin Miu.....	92
Poetul Cubleșan [...] scrie versuri așa cum apa vie și limpede a acestora îi izvorăște din suflet	
Alexandru Sfârlea.....	95
[...] Îl întreabă cu bun simț pe Dumnezeu: „Dar, Doamne, ai încercat vreodată să mori?”	
Titu Popescu.....	96
Dincolo de toată frământările poetului se ghicește chiar misterul întâlnirii omului cu sinele său profund	
Diana Câmpan	98
Poezia lui Constantin Cubleșan e una spiritualizată, colindată de duhuri și păsări măiestre	
Gligor Hașa.....	100
Constantin Cubleșan este și un poet de esență și subtilitate	
Victoria Milescu.....	102
[...] Un scriitor deloc sentimental, ci unul de atitudine, cu timbru format	
Marian Barbu	103
<i>Alune și nuci</i> devin metafore ale spiritualității românești	
Bianca Jinga	106
Romantic atemporal, aparține doar duratelor ce se așază lent	
Eugen Evu	107
Constantin Cubleșan [...] se amestecă, blând, cu anotimpurile	
Ion Mărgineanu	107
Constantin Cubleșan este atent la toate aspectele vieții	
Simona Drăgici.....	108
[...] Ca și cum presiunea realității nu ar mai lăsa loc unor vremuri poeticești	
Adrian Alui Gheorghe.....	109

Constantin Cubleșan se dovedește a fi un „rapace” observator al
realității

Luciana Medve	110
Poezia nu exprimă o zbatere a cunoașterii, ci se arată împăcată cu implacabilitatea existenței	
Titu Popescu	112
Abordează cu ironie înțelegătoare falsele lamentații ale omului contemporan	
Constantin Miu	113
Constantin Cubleșan găsește poezie, întrucât o poartă în suflet	
Ion Fajter	115
Constantin Cubleșan trăiește în realitatea miraculoasă a proiecției literare	
Mircea Braga.....	117

Un discurs de profundă umanitate și vibrație lirică e poezia lui Constantin Cubleșan

Horia Bădescu

Constantin Cubleșan își oferă și ne oferă, la un important prag de vârstă, o antologie de autor din producția sa poetică. O antologie riguros, dar deloc surprinzător alcătuită și articulată, având în vedere calitățile de critic probate cu asupra de măsură de-a lungul întregii sale cariere scriitoricești.

Constantin Cubleșan debutează în poezie la cincizeci și patru de ani, doborând recordul arghezian, însă această târzie „deșteptare” a eului liric, pe care tradiția o leagă de obicei de vârsta aurorală, are, în cazul său, o motivație clar mărturisită în chiar titlul volumului de debut: *Apropierea iernii*, și asumată în substanța acestuia, dar și în decada de cărți de poezie care i-a urmat.

E o poezie de vârstă, elegiacă, născută sub asediul timpului, sub presiunea vremii care se scurge inexorabil și ne duce cu ea:

*„Mă tot întrebați cine sunt,
Ne tot întrebați cine suntem –
Cu fiecă clipă intrăm în pământ
Fără să râdem, fără să plângem...”*

(Destin),

o poezie a pustiuului existențial, a tristeților cu gust de cenușă:

*„Sunt trist ca o barcă uitată
Și pustiu ca un țârm părăsit,
Reci talazuri îmi spală privirea –
Inima, iată, a îmbătrânit.*

(Trist),

a nostalgiei după ceea ce a fost și nu se va mai întoarce decât în imaginar și memorie, a jindului după iubirile de demult și de altcândva, sub semnul esenianului „mândru-am fost și tânăr și frumos odată!”:

*„Dulce parfum de salcâmi înfloriți –
Strada piezișe, ieșind din oraș,
case bătrâne, în cartier mărginaș –
Nicăieri ca aici nu-s salcâmi-nfloriți...”*

*Vântul adie-n salcâmi-nfloriți –
Trec peste râu nocturne perechi,
Ritualul e-aceiași din văleături străvechi –
Nicăieri ca aici nu-s salcâmi-nfloriți...*

*Luna atârnă-n salcâmi-nfloriți –
Primăvara de-atunci s-a mutat în povești,
Te aștept și mă-ntreb de mai ești ori nu ești –
Nicăieri ca aici nu-s salcâmi-nfloriți...”*

(*Salcâmi*)

Ceva din sufletul sublimului derbedeu din Riazan s-a insinuat în minunatele romanțe ale lui Constantin Cubleșan, bântuite de nostalgii iremediabile, de singurătate și dorințe, palpitând în haloul de umbre și lumini ale apuselor zile ale juneții: „Mai toarnă-mi, iubito, o cupă de vin – / Mi-s buzele arse de-atâtea săruturi, / Să-mi stâmpere setea nestinsă ce-o am, / Să-mi dea-mpătimirea unor noi începuturi.” (*Cântec de pahar*), și pe care poetul le cenzurează cu umorul fin și ironia subțire, atât de bine cunoscute:

*„Dacă mi-e dor de ceva mi-e dor de-o femeie,
Nu de una anume, ci așa-n general –
Mi-e dor de ritualul bluzei ce se descheie
Și de trupul încins, mirosind dulceag-vegetal.*

*Dacă mi-e dor de ceva, mi-e dor de o noapte
Nu de una anume, ci așa-n general –
Mi-e dor să adorm într-un pat plin de șoapte
Ca-ntr-o tihnă de roci fremătând mineral.”*

(*Dacă mi-e dor*).

Ceva ce, la urma urmei, este și al nostru, al tuturor, pe care unii îl murmurăm fără de cuvinte, iar alții, poeții, dăruiții, ni le redau învesmântate în fastul metaforei și-n cutremurul cuvintelor, în care cele de demult s-au retras. Fiindcă, precum zicea subtilul critic de poezie Petru Poantă, pentru Cubleșan „literarul înseamnă expresia sensibilă a semnificantului”. Dar nu asta înseamnă „traducerea” de trăiri, de stări interioare, de afectivitate și proiecția lor în înconjurător, adică întruparea poetică a umanității noastre? Da, avea dreptate același critic: „sursa principală a lirismului (său) o constituie atmosfera”. Impresionismul poetic care-i marchează jurnalele lirice de voiaj, atmosfera prin care poemul „povestește” impactul, interferențele eului călătorului cu spațiul și umanitatea în care viețuiește pentru o clipă și prin care se raportează, finalmente, la sine însuși.

Și toate aceste amurgiri se alintă în cadențele sonore ale versului clasic, în romane, balade, cântece și cantilene, sonete, eseuri lirice și haiku-uri – tot atâtea „clișee prozodice” despre care post-moderniștii și *IT-iștii* versului contemporan sunt cu totul străini – care ne-ajută să ne apropiem tărâmul memoriei, să ne-aducem aminte pe acela sau pe aceia care am fost cândva și pe care acum îi contemplăm în oglinzile vieții furate, ca pe niște intruși într-un timp care nu mai este al lor, așa cum timpul lor, al nostru cândva, nu-i mai aflăm posesia decât în vis. Exercițiul din care se naște starea elegiacă și elegia însăși.

Elegii ale iubirii, dar și ale satului, Constantin Cubleșan putându-se alătura tot mai firavului pluton al poezilor care-și mai asumă orgoliul tragicului vers esenian „Sunt ultimul poet cu satu-n glas”. Al satului ce moare, care se duce și duce cu sine valori de morală și viețuire, care au fasonat spiritualitatea, viețuirea și istoria acestui neam, ca în cutremurătorul poem *Cucuruzii brazilor*: „(...) Iancu e mort/ numai duhul lui mai colindă/ prin cetinile verzi/ scuturând cucuruzii brazilor/ ca niște clopote surde/ ale conștiinței de piatr-a țăranilor.” (*Cucuruzii brazilor*)

Elegii care dau expresie poetică dezamăgirilor profunde față de rătăcirile semenilor și lumii în care ni se consumă existența. Lumea de astăzi pe care poetul o așază în diaporame terne, precum spoiala cenușie cu care aceasta-și acoperă chipul. Elegiile viețuirii cotidiene ale unei societăți românești din ce în ce mai fără istorie, istorie ale cărei înțelesurile adânci se îneacă în zațul consumerismului transnațional. O societate căreia zadarnic i se pun dinainte „oglinzile timpului”, al cărei derapaj pare că nu mai poate fi oprit, a cărei călătorie în trenuri delabrate se îndreaptă spre zăriștea „terenului viran”. O lume „absentă din agora” în care doar poetul se încapățânează să-și mărturisească dorul de infinitul ucis, și revolta în fața vieții suferite sub absolutul manipulării, al traiului dimpreună cu „șerpii casei”, stupoarea dinainte unei țări de „cerșetori la porțile Europei”. Și acel strigăt disperat: „Doamne, ce țară e asta?/ Pe mâinile cui ne-ai lăsat, Doamne?”, din care par izvorâte *Litaniile profane*. Aceste interogări și „taifasuri cu Ziditorul” despre „marea dezordine a lumii”, despre răutățile omului și neîntocmita tocmire, după gustul acestuia, a lumii.

Scrise cu colocvialitatea care descinde din familiaritatea spiritualității românești în relația cu transcendentul, care nu modifică natura ontologică a acestuia, ci-i recunoaște puterea și-i reclamă prezența în universul profan:

*„S-a umplut lumea de niște potlogari și de niște nime-
nea-n traistă*

*care s-au chivernisit sub privirile tale fără să zici nimica
(...)*

*S-a stricat lumea, Doamne, și Tu te faci că nu vezi nimic
așteptând Judecata aceea care pentru necăjiții lumii ăsteia
nu va însemna mare lucru, pentru că atunci
nu vor mai avea nici atât,
prezentându-și înaintea Ta doar sufletele. Cât despre
mizeria trupească nu va fi, probabil, nici vorbă.”*

(La Judecata de-Apoi).

Un discurs de profundă umanitate și vibrație lirică e poezia lui Constantin Cubleșan. Poet adevărat, el dă exemplar măsura adevărului, că poezia e un mod de-a ne trăi umanitatea. „Văzduhul din cuvinte(le)” sale e partea eterică și inalienabilă a acesteia”.

Poemele sale sunt sentimentale în sensul participării afective, al implicării în descriere

Irina Petraș

Deși, de-a lungul anilor, i-am inclus câte un poem în antologiile alcătuite de mine pentru Filiala clujeană a Uniunii Scriitorilor, *poetul* Constantin Cubleșan avea un contur vag în mintea mea. Am scris mereu despre cărțile criticului și istoricului literar, despre publicistica sa, despre proză. Din fișa biobibliografică aflu că are nu mai puțin de zece cărți de poezie: *Apropierea iernii* (1993); *Vârsta amintirilor* (1995); *Lumina din prăpastie* (1996); *În oglinzile timpului* (1997); *Meridiane lirice* (1998); *Templul cu vise* (1999); *Absent din Agora* (2001); *Litanii profane* (2004); *Contemplând eternitatea* (2015); *În marea dezordine a lumii* (2017). Sigur că, în portretul său, vor cântări mereu infinit mai mult cele peste 100 de cărți de critică, istorie și teorie literară, dar și cărțile de proză, nici ele puține (proză scurtă, romane), teatru, publicistică.

Cum spuneam altă dată, Constantin Cubleșan este, pentru mine, povestitorul cu har și plăcute tabieturi, atenuând umori negre și ascultând de o „lege” de sonoritate slaviciană: „Noi trebuie să fim cinstiți față de noi înșine și să ne respectăm mereu propria conștiință”, dar și cel-care-a-citit în locul nostru/ pentru noi, cu răbdare și răspundere ardelenască, tot ce s-a scris despre Eminescu, alcătuind, calm și tacticos, o veritabilă bibliografie-detaliat-analitică.

Lumea prin care a trecut are și ea parte de cărți-document în care Constantin Cubleșan își îndeplinește menirea, liber și deplin, asumată de *martor*. Viața l-a purtat prin redacțiile revistelor *Tribuna* și *Steaua*, la Editura Dacia, la cârma Teatrului Național, dar și a Filialei clujene a Uniunii Scriitorilor. A dedicat monografiile lui D.R. Popescu și Augustin Buzura, cărora li se alătură volumul *Tribuna și tribuniștii* (într-un interviu mărturisea că anii de redactor la Studioul de Radio Cluj, apoi, de redactor la *Tribuna*, au fost „Cei mai frumoși ani ai mei (...) ani în care m-am format, m-am afirmat. Ani de muncă redacțională intensă, de cunoaștere a lumii scriitoricești”; „a fost o perioadă romantică. De avânturi, de mari iubiri și prietenii, de lucrare nobilă în școala ei de literatură”).

Exactitatea și plasticitatea detaliilor, prin care reînvie întâmplări ale trecutului în istorisiri pitoresc-anecdote, sfâtos-echilibrate despre peisajul vieții scriitoricești clujene, vor fi puse din nou la lucru în cartea despre *Steaua*, pe care a pregătit-o pentru aniversarea celor 70 de ani de existență a revistei.

Calitatea esențială a scrisului său este, o spun din nou, fidelitatea cu care citește textul/textele unei epoci. Scrisul e o profesiune pe care înțelege s-o ia în serios, conștiincios și fără derogări de la datorie și disciplină, căci „Toată chestiunea este de voință și de credință. Să vrei să muncești și să crezi în ceea ce faci. Voința ta de scriitor, la urma urmei. Mă întrebați ce reprezintă aceste cărți pentru mine? Ce-ar putea să însemne altceva decât însăși viața mea...”

Descopăr acum că, în ochii săi, latura de poet nu e una negliabilă de vreme ce, la aniversarea celor opt decenii de viață, a ales să iasă în lume cu o antologie de poeme, frumoasă, elegantă, poate cea mai arătoasă carte a lui. Tot cu un volum de întoarcere spre sine alegea, de

altminteri, să-și serbeze și vârsta de 75 de ani (vezi interviurile sale din volumul îngrijit de Ilie Rad, *Grăbește-te încet*, în care glumește, autoironic, pe seama varietății de genuri pe care le-a frecventat în căutare de sine: scrie urmărit strâns de un *alter* „care strâmbă din nas și îmi șoptește la ureche: las-o baltă, nu vezi ce prost îți iese? Asta mă înfurie, însă, mă și îndârjește, și o iau de la capăt, căutând să-i demonstrez că pot mai bine. Când termin, în loc să rup foile, cum mă îndeamnă el cu superioritate, întorc capul peste umăr și-i spun înciudat: n-ai decât să scrii tu mai bine. Și, știți care e curiozitatea naibii? Niciodată nu s-a apucat el să scrie altfel, deși întotdeauna i-am dat dreptate: se putea mai bine”).

Revenind la poezie, din grupajul de referințe critice de la finele volumului, rețin câteva exacte diagnostice, la care pot subscrie acum, după lectura antologiei. Gheorghe Grigurcu crede, ca și mine, despre Constantin Cubleșan că „limbajul lirei l-a păstrat ca pe un exercițiu pentru ore rare”. Cele mai nuanțate portrete i le fac Petru Poantă („Fără a fi un inocent, scriitorul aparține unui canon esențial tradițional și clasicizant pentru care literarul înseamnă expresia sensibilă a semnificantului. Deloc programatic și polemic, el este în fond un anti-modernist, iar lucrul acesta se observă poate cel mai bine în lirica sa. (...) Sursa principală a lirismului o constituie atmosfera – contemplativ-melancolică și nostalgică –, iar în ordine afectivă, sinceritatea confesiunii. Retorica fluentă, muzicalitatea rafinat-vetustă și în diverse tonalități, unele având aerul unor subtile pastişe după Eminescu și, în special, după Bacovia, cu inflexiuni de madrigal și cantilenă, dar și cu amplitudini mai grave de lamentație – iată calitățile acestei poezii ceremonioase, în care patetismul cenzurat al intimismului se conjugă cu meditația existențială”) și Aurel Pantea („Natură poetică în care spiritul interogației se scaldă în blajinități, Constantin Cubleșan e un elegiac incurabil. (...) Imediat sesizabilă...

e o conștiință ce administrează echilibrat toate interogațiile. (...) Vectorii acestui fel de lirism vizează mai degrabă celebrarea, decât dezacordurile. Dramele sunt surdinizate de o conștiință ghidată de temeinice stoicisme. (...) O elocvență tihnită, prinsă în muzicalități tandre rezumă lumea afectivă a poetului”). Grigore Scarlat și Virgil Mihaiu îl așază în linia spiritului *stelist* („Constantin Cubleșan reprezintă spiritul «stelist» în ce are mai relevant: neliniște, sete de cultură, lectură neîntreruptă, traversarea celor mai diverse medii și domenii”; și, respectiv, „Frapează dintru început situarea autorului în prelungirea acelei tradiții a poeziei de notație ce a constituit gloria și fronda primei generații de poeți ai revistei *Steaua*”).

Îmi dau seama acum, privind omul și opera, cu toate fețele sale, că, pentru Constantin Cubleșan, au avut mereu importanță cărțile sale, dar și ale altora, mersul lumii, vremea și vremurile, relațiile dintre oameni, casa, școala, locul, familia. Că îi pasă de toți și de toate. Cu firea sa calmă, bonomă, cântărește atent, cumpănind totul și răspunzând tuturor, când lucrurile nu merg cum ar trebui sau cum ar dori el să meargă, cu o prefăcută nepăsare, mască a revoltei și a nemulțumirii, că nu stă în puterea sa să le schimbe: „n-are nicio importanță”:

*„Căci, ce suntem, la urma urmei, noi
De nu cumva doar cioburi din sloiul nemuririi
Rostogolite-n viață cu jocuri nebunești
În haosul de sânge clocotitor al firii”*

(Poate că veșnicia).

Poemele sale sunt sentimentale în sensul participării afective, al implicării în descriere. Ele sunt când acuarele încenușate bacovian ori cu discrete sonorizări eminesciene, ba chiar degustând naivități alecsandrine, simple piruete ale peniței (ca în *Autumnală*):

*„Cum se lipește ploaia de suflet și de gând
Și cum în bălți de lacrimi orașul se topește
Și cum bătrâna toamnă, la fel ca-n alte dăți,
De vechi iubiri, trecute, încet ne desfrunzește...”*

în *Amurg*: „Amurg de toamnă fumegând în oraş -/ Lungi
bulevarde picotesc lenevite;/ Frunze veştede pe ramuri
de castani/ Ca în văzduh arhipelaguri împăienjenite” sau
De-aseară:

„*De-aseară-ntruna vântul tot zbuciumă pădurea -
E-un clocot ca de ape ce tremură în frunze,
E parcă marea însăşi, acoperind genunea
Cu zbateri convulsive de palide meduze...*

*De-aseară-ntruna geme pădurea răvăşită -
Vântoasa ce s-abate din Nord asupra ei
E ca un dor de moarte ce-i leapădă, vrăjită,
Frunzarul încă tânăr abia-nverzit în ştei... ”*

când tablouri cu perspectivă adâncă, mai ales în poemele de călătorie, în care *ocazia* e transformată în meditație gravă pe teme istorice (ca în *Piața Mileniului*, din ciclul *Budapesta*: „Bună dimineața, cinstiți căpitani!/ Mă priviți ciudat în zorii acestei zile tomnatice/ De parcă nu ne-am cunoaște de când lumea/ Sau, și mai bine, de când mileniul acesta/ Mai lung decât o mie de ani/ În care v-am tot dat binețe,/ De fiecare dată când ați venit de aiurea,/ Ca oricăror drumeți oboșiți de atâta cale bătută/ Uneori însetați, alteori flămânziți/ Și cel mai adesea dornici de-o lungă odihnă... (...) Ce bine vă stau trupurile turnate în bronzul statuilor/ Și ce bine vă stătea odinioară călări/ Luând în fugă fața pământului (...) Dar, acum e tocmai bine așa. Mai ales că/ Bronzul statuilor vă dă o altă prestață/ Căci, oricum, în istorie nimeni nu știe/ Când intră sau când iese cu fața curată./ Așa că, fiți fericiți. V-ați aflat odihna, iată,/ Tocmai aici, pe fundul de mare al Panoniei/ De unde, nu-i vorbă, din când în când vă treziți/ Având bunul obicei de a vă dezmoști ruginitile oase,// Mai dați o raită prin pustă, prin pădurile Ardealului,/ Cravașând armăsarii focoși,/ Tăind cu săbiile ce vă cade la-ndemână/ Pentru ca apoi, întorcându-vă în Piața Mileniului,/ Cum ar fi, bunăoară, acum, la locurile voastre,/ Lumea să

vă poată vedea în toată lumina trecutului barbar/ Și să vă dea cuvenita binețe, ca oricăror soldați/ Istoviți de prea multe campanii nenorocite...”; sau în *Praga de aur*: „Ce plăcut e să stai cu prietenii/ Pe o terasă, într-o cafenea/ Sau chiar într-o locantă din Piața Vaclav/ Unde muscalii au sancționat nerușinat/ Inima de aur a poporului,/ Ce înfrunzea speranțe de libertate/ În epoca numită, pe toate meridianele/ Primăvara la Praga...”). „Scriitorul, crede Constantin Cubleşan, nu trebuie să fie un om care se povestește numai pe sine”; „sunt dator să slujesc cauzei acestei națiuni, fără să fiu acuzat pentru asta de naționalism...” Deloc surprinzătoare, atunci, poemele sale discret patetice dedicate unor eroi ai națiunii, precum Horia:

*„A venit a treia oară Horea
Craiului din Viena, cu solie:
- Doamne, cât să mai răbdăm robia
Nemeșilor trădători de glie?
În Ardeal, de-acuma-i jale mare...
Liberează-i pe români, Măria ta!...
Și-mpăratul spuse cu-ntristare:
- Fă tu asta, Horio, de-i putea!...
Și s-a-ntors de la Împărăție Horia
Cu scrisori și cu peceți domnești (...)
Peste Munții de Apus ai țării
Glasul Horii sună răspicat -
Se ridică moșii-n largul zării
Că îndemnu-i chiar de la palat.
Ei zdrobesc cu furci și cu topoare
Pravili strâmbe, rânduiei hoțești”.*

Cum poezia e exercițiu pentru ore de răgaz, poetul își exersează mâna și în naivități jucate ori în imitații de haiku, pe care le numește *Mici eseuri poetice*: „Macină vremea făina din oase/ Nimic n-o oprește.../ Dar, unde-i morarul?...”; „În cuvinte s-a-nnoptat/ Sufletul e-nchicui-rat/ Numai inima tot bate...” Tot astfel se îngână și cântecele de iubire ori cele ale melancolice senectuți, ca în *Crepuscul*: